

[Bøgholm.]

hr. Aksel Larsen, at det ærede medlem i grunden sammenfattede sin opfattelse af menneskerettighedernes erklæring i den udtalelse, at der skulle gerne være realiteter med. Det vil altså sige, at det, menneskerettighedernes erklæring drejer sig om, politisk frihed, personlig frihed, alt dette er ikke realiteter for det ærede medlem. Man forstår det godt, for det er i alt fald ikke realiteter i den Østens verden, for hvilken det ærede medlem optræder som politisk ambassadør.

Det ærede medlem sagde, at konventionen ikke gik videre end den amerikanske menneskerettighedernes erklæring og den franske, og vi skulle dog gerne være kommet et stykke videre. Det ærede medlem ved, at dette er urigtigt. Det ærede medlem ved, at hverken i den amerikanske eller den franske menneskerettighedernes erklæring var der eller kunne der være tale om at skabe en international ret, således at i de tilfælde, hvor uret blev begået i det enkelte land, var der mulighed for at henvende sig til en overstatslig myndighed. Det er det, der sker gennem den begyndende europæiske lovgivning, og det er vel det største ved den konvention, der i dag er tale om.

Det ærede medlem var utilfreds med, at de materielle rettigheder, som det ærede medlem sagde, ikke var med. Jeg er ganske enig i de bemærkninger, der herom blev gjort af det ærede medlem hr. Frode Jakobsen. De er ikke lette at definere, og hvad interesse ville der være for arbejderne ved, at der stod i menneskerettighedernes erklæring, at de havde ret til gode arbejdsforhold og en god løn? Nej, interessen ved materielle rettigheder ligger netop i det materielle, den ligger ikke i det ideologiske. Det ærede medlem tør ikke fra denne talerstol hævde, at russiske arbejdere kan købe flere varer for en times arbejds løn, end Vesteuropas arbejdere kan købe. (*Aksel Larsen:* Jo, det tør jeg!). Ja, det ærede medlem er dristig, for han ser sin opgave i at benægte kendsgerningerne. (*Aksel Larsen:* Nej, jeg kender kendsgerningerne!). Jeg tvivler ikke om, at det ærede medlem har ret i sin sidste bemærkning, at han kender kendsgerningerne, og konstaterer, at det ærede medlem taler stik imod kendsgerningerne og stik imod sin egen viden.

Det ærede medlems udtalelser om kartotekerne var på afgørende punkter urigtige; men lad nu det være. Jeg skal for et øjeblik gå ind på det ærede medlems tankegang og argumentere udfra, at det er rigtigt, hvad det ærede medlem sagde. Hvis det var rigtigt, hvad det ærede medlem sagde om kartotekerne, kan altså i vort demokratiske samfund — for at bruge et udtryk, det ærede medlem ikke er ukendt med — folkefjenderne risikere at blive indført i kartoteker. I den østlige verden bliver de sendt til galgen. Jeg ved ikke, om det ærede medlem ikke mener, at der er en vis forskel, også en materiel forskel, mellem de to måder at behandle dem på.

Det ærede medlem folte aldeles ikke nogen trang til at udtale sig om Prahaprocesen. Forholdet er dog det, at det, vi har fået at vide om den, efter det ærede medlems mening er forkert. Havde der da ikke været en lejlighed i dag for det ærede medlem til at gøre opmærksom på, hvordan tingene var, til at komme med kendsgerninger, som det ærede medlem selv siger? Det ærede medlem var bly og tilbageholdende; det ærede medlem ønskede ikke at fremføre kendsgerninger. Lad mig da blot gøre det ærede medlem opmærksom på en af kendsgerningerne i fortsættelse af, hvad jeg sagde i mit første indlæg, nemlig at alle de anklagede tilstod. Hvis det er rigtigt, som det ærede medlem mente for nogle måneder siden, at de anklagede var store karakterer, var betydelige personligheder, er der så ikke noget urimeligt i denne anklage, der bliver rejst imod dem? Vi må da have lov til at sige, at hvis det er rigtigt, er det urimeligt, at de skal ende i galgen. Hvis de på den anden side er forbrydere, hvad det ærede medlem i dag øjensynlig mener de er — for det må det ærede medlem jo i dag mene, det skal det ærede medlem mene —, er det så ikke ejendommeligt, at disse forbrydere samtidig er så ærlige og redelige karakterer, at de blankt tilstår alt? Endvidere er der det ejendommelige ved tilståelserne, at de kommer som noget udenadlært. De kommer ikke således, at man føler, det er mennesker, der har trang til at sige noget, men de kommer monotont som en udenadlært lektie, således som det også var tilfældet under de russiske processer. Det ærede medlem omtalte med indignation — det skulle det ærede medlem jo —, at den franske kommunistleder Duclos